

[Ragnhild Andersen.]

ligvis betale bidrag til de børn, som de har været med til at sætte i verden.

Det er den ene ting. Den anden ting er den påstand, som den ærede udvalgsordfører fremsatte om, at jeg gik uden om den realitet, at der også var problemer for de ægtepar, i hvilke hustruen havde medbragt et barn fra et tidligere ægteskab eller et barn født udenfor ægteskab — det var det problem, det ærede medlem fru Nina Andersen her rørte ved. Det ærede medlem mente, at det ville være forkert at hæve indtægtsgrænsen for enligstillede uden at hæve indtægtsgrænsen for sådanne ægtepar. Jeg skal ikke bestride, at der her kan være problemer, men jeg vil stadig holde fast ved, at det store spørgsmål dog er tilstede dér, hvor mødre sidder alene. Dem har vi ingen ret til at svigte, og derfor går mit partis ændringsforslag ud på, at vi skal hjælpe dem ved at sætte indtægtsgrænsen for dem ved 8 000 kr.

Socialministeren (Strøm): Jeg gør det ærede medlem fru Ragnhild Andersen opmærksom på, at dér, hvor fædre betaler, er der jo intet problem. Dér får de pågældende mødre pengene, uanset hvilken indkomst de har. Det er først dér, hvor det offentlige må træde til, at det bliver et problem for os at gennemføre en lovgivning, der også tager skyldigt hensyn til gifte, som har flere børn og skal klare sig med mindre end den enlige moder. Det er det, jeg mener vi har gjort med det lovforslag, vi nu gennemfører.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Den højtærede socialminister behøver ikke at oplyse mig om, at dér, hvor faderen betaler, er der intet problem. Problemet er at hjælpe alle de mødre, der af den ene eller den anden grund har vanskelighed ved at få bidraget fra faderen, og dér mener jeg samfundet har pligt til at hjælpe de dårligt stillede, dem, som samtidig har uddannelses- og forsørgelsespligter overfor deres børn. Det er ifølge kommissionens betænkning en kendsgerning, at disse børn får en ringere uddannelse end andre børn, og at de bor i ringere boliger. Det kan vi ikke se bort fra; derfor må vi også sørge for, at det offentlige hjælper disse kvinder

ved at sikre dem bidragets udbetaling. Så må man senere, hvor det er forsvarligt, kræve det ind hos de fædre, der er for-sømmelige.

Socialministeren (Strøm): Det er også det, vi gør, ærede medlem. Vi hjælper dem her. Det, der er tale om, er, at det ærede medlem mener, at vi hjælper dem for lidt, og det vil det ærede medlem mene, uanset hvordan vi hjælper dem.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Den højtærede minister hævder, at jeg vil være utilfreds under alle omstændigheder. Ja, når der er grund til at være utilfreds, så er jeg utilfreds. Når kommissionen, som jeg har nævnt her, stiller et primært og derefter et subsidiært forslag og hverken ministeren eller de ærede kvindelige medlemmer vil gå ind for noget af det, som de selv har skrevet under på i betænkningen og er gået ind for, så må jeg minsandten melde pas; så må den højtærede minister undskylde mig, at jeg ikke er tilfreds. Den højtærede minister siger, at vi hjælper, men at jeg ikke mener, at det er tilstrækkeligt. Ja, vi hjælper nogle, de dårligst stillede, men vi hjælper ikke dem allesammen, og det er det, jeg ønsker vi skal gøre.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget
forkastedes med 143 stemmer mod 8.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ordføreren (Nina Andersen): Der har omkring dette lovforslag været gjort forsøg på fortrinsvis at dreje diskussionen hen på spørgsmålet om indtægtsgrænsen. Jeg synes, det vil være rigtigt nu, inden vi stemmer ved tredje behandling, kort at ride op, hvad der egentlig findes af forbedringer i dette lovforslag.

Man kan naturligvis først nævne, at der er sket en stramning af reglerne om indkrævning af bidrag hos faderen, og jeg tror, dette ikke alene har betydning eller forhåbentlig vil få betydning for statens kasse,